

at ubfinde, hvormeget Jordyrelsen vil koste en Familie i et Aar som dette; skulde man virkelig følge disse Tal, saa vilde man komme til et for Statsklassen meget ugunstigere og for de Bedkommende langt gunstigere Resultat; men jeg har kun fremhævet dette for at afbevise det af den ærede Rigsdagsmand i saa Henseende Anførte. Jeg vil gjerne give den ærede Rigsdagsmand Ret i, at der lader sig indvende en heel Deel imod at give Tillægget i Procenter; der er særdeles Meget, som taler for, at, da det kun er den forhøiede Priis paa de nødvendige Fornødenheder, hvortil man maa tage Hensyn, og der er en vis Grændse for, hvad ethvert Menneffe kan spise, saa vilde det være tilstrækkeligt at bevilge et bestemt Tillæg, som man kunde beregne nogenlunde at svare til, hvad den nødvendige Brødsfodning maa andrage for en Families Personale, men det lader sig vanskeligt gennemføre. Paa denne Maade vilde man lettelig komme til at bevilge det store Antal, som er lavest aflagt, formeget, og de Andre igjen forlidet. Det er ganske rigtigt, at det har sine Grændser, hvad ethvert Menneffe kan spise, og, naar man f. Ex. vilde regne efter, hvad der beregnes for Soldaten, hvilket vistnok ikke er for rundeltigt, saa maatte man kunne udfinde, hvormeget Jordyrelsen andrager for hvad et Menneffe i de paagældende Classer skal putte i sin Mund i Løbet af næste Aar; men det er vitterligt, at denne Dyrtid har sin Virkning ikke blot paa de egentlige Fødemidler, men paa mange andre Gjenstande, og det er ogsaa vist, at den virker mere, eftersom man kommer opad i Gagen. Naar der i Regjeringens Forslag er fastsat 800 Rbd. som Maximum, saa er det nemlig ingenlunde Meningen dermed at have udtalt, at Jordyrelsen ikke skulde kunne virke paa de høiere aflagte Stillinger, og at disse ikke ogsaa kunde trænge til et Tillæg. Vi see daglig i Aviserne, hvorledes Prisene paa forffjellige Ting, som ere ligesaa vigtige som Mad og Drikke, fordyres, og dette virker i samme Grad, som Familien er større. Nu maa Præsumptionen nødvendigt være for, at den, som har en Gage af 6, 7 à 800 Rbd., maa have et større Familiepersonale at forsørge end den, som f. Ex. har 300 Rbd. Jeg veed meget vel, at

det ikke altid er saaledes, men det er fra Statens Standpunkt en rigtig Præsumption. Naar Staten ikke tør gaae ud fra, at ingen Mand, som har mindre end 500 Rbd., skal være gift, saa kan den dog paa den anden Side gaae ud fra den Forudsætning, at den, som har 6, 7 à 800 Rbd., maa have en større Familie end den, som har et ringere Beløb. Denne Betragtning troer jeg leder rigtigheden til det Resultat, at det overordentlige Lønningstillæg maa rette sig efter Indtægterne, men dog saaledes, at der gives en større Procent af den lavere Indtægt end af den, som er noget højere. Jeg vil gjerne indrømme, at Forffjellen mellem 25 og 20 %, som i denne Henseende danner en Scala i Regjeringens Forslag, er ringe, og jeg har selv været i Tvivl, om der ikke maatte være ffjellig Anledning til at lade et ringe Tillæg, f. Ex. 10 eller 15 %, afløse de 20% for den Deel af Lønningssbeløbet, som overstiger 300 Rbd. Grunden til, at jeg ikke har fremsat et saadant Forslag, er den, at jeg har stræbt saavidt muligt at undgaae at afvige fra Forslaget af 1847.

Sage: Det er i og for sig en meget vanskelig Sag, vi her have at behandle, og den bliver endnu vanskeligere paa Grund af det meget store Antal af Statsstjenere, som vi have; men jeg troer, at vi bør sørge for, at de, vi have, ikke mangle Livets Fornødenheder, navnlig de Fornødenheder, som den ærede Rigsdagsmand fra Holbæk har nævnt, nemlig Korn og Kjød. Den ærede Finantsminister har, ved at forelægge Loven, henholdt sig til 1847, men det er mig ikke ganske klart, om han antager 1847 for at have været besværligere eller mindre besværligt end nærværende Aar; der var Udtryk, som gif den ene Bet, og andre, som gif den anden; den ærede Finantsminister talte da i Særdeleshed om Livets allersørste Fornødenhed, Rug, men ved at undersøge dette Forhold troer jeg, at den ærede Finantsminister vil komme til at see, at allerede nu i de nærmest liggende Maaneder af indværende Aar, nemlig August, September, October og nu November, ere vi ved en meget højere Priis paa denne Fornødenhed, end vi vare i Gjennemsnit i 1847; Prisen paa Rug er for Diebliffet omtrent 11 Rbd. pr. Tønde, og den var i de